

DRUHÁ KAPITOLA

Takže mám hodinu. Nie je to veľa času, no postačí na to, aby som sa pozbierala a naplánovala ďalšie kroky.

Sťažka preglgnem a opriem v kresle. Panikou by som len premárnila drahocenné minúty a viedla by k zbytočne ľahkovážnym činom. Arina potrebuje, aby som bola rozvážna a premýšľala strategicky. Môj útek a následné varovanie môže byť to jediné, čo ju uchráni od hrôzostrašnej smrti Kaelisovou rukou, alebo ešte horšie, pred tým, aby bola označená a odšikovaná do mlynov.

Najprv podídem k skrinkám, ktoré sú, prirodzene, pozamykané, no zámky sú natoľko chabé, že prakticky len plnia dekoratívnu úlohu. Vrátim sa ku kreslám a zo saténového čalúnenia vypáčim jeden z klincov. Je dlhý dostatočne na to, aby dokázal otvoriť jednoduchý zamykací mechanizmus na dverách skrinky. S pomocou klinca a hrubej sily zámok vylomím a dvierka sa otvorí.

V prvej skrinke objavím niekoľko zaprášených fliaš vína, a tak rýchlo pokračujem k ďalšej, plnej kníh o arkánach. Musím sa ovládnuť, aby som v nich nezačala listovať.

Nuž, ak mám ozaj zomrieť, aspoň to bude s dobrou knihou v ruke a spí-tá takmer do bezvedomia.

Musím pokračovať.

„Zásah.“ Keď sa otvoria dvierka ďalšej skrinky, zaškerím sa od ucha k uchu. Tak dávno som sa naozaj neusmiala, až ma to zabolí. „Kaelis, ty zasratý idiot.“ Arina vždy lamentovala nad tým, že princovi nič neuniklo, čo jej komploty na akadémii značne komplikovalo. Na základe toho, čo som práve objavila, by som si však dovolila oponovať.

Jedine žeby... jedine, žeby chcel, aby som to tu našla, a preto ma v miestnosti nechal bez dozoru. Je to celkom možné. Napriek tomu to však nemení môj plán, pretože alternatívou je istá smrť. Keď mám šancu, chopím sa jej.

Skrinka je plná nástrojov na maľovanie kariet. Obsahuje štetce s ľudskými vlasmi vo všetkých veľkostiach, kanistre so vzácnymi pigmentmi aj fľaštičky s olejovou farbou pripravené na namiešanie paletovým nožičkom. A potom je tu moja najobľúbenejšia časť: kalamáre a perá.

Jednu celú poličku zaberajú prázdne karty. Bruškom palca prebehnem po ich hrane, vychutnávajúc si dotyk papiera na pokožke. Toto tu je sen každého maliara.

Neobťažujem sa ani len zahľadiť za sebou stopy, nemám na to čas. Mojou jedinou šancou je dostať sa od Halazaru čo najďalej a čo najrýchlejšie.

Maľovanie jednej karty dokonca aj s tým jednoduchým minimalistickým vzorom, mi aj tak zaberie takmer desať minút. Kým na dlážke rozkladám potrebné zásoby, v duchu si prechádzam suity tarotových kariet, s ktorými viem pracovať najspoľahlivejšie. Napokon sa rozhodnem namaľovať tri a pustím do práce.

Vytiahnem dva kanistre s práškom, jeden určený na karty mincí a druhý na poháre. Oba sú však prázdne. Zakľajem a vytiahnem tretí, na palice, no ani v ňom nič nie je. Jediný, v ktorom sa ešte nachádza aspoň trochu atramentu v prášku, je štvrtý. Zadívam sa na dúhovo sa lesknúci obsidiánový prášok. Meče... čiže absolútne nepoužiteľné na to, čo od kariet potrebujem ja.

Aj keď by to nemalo byť možné, nejako zariadim, aby to zafungovalo.

Každá suita vyžaduje svoj vlastný, unikátny pigment. Prakticky každý arkánista, ktorého som kedy stretla, vedel meče maľovať iba s pomocou prachu zo sokolích pierok z Pustých hôr, mince zo sušených a drvených bobúl z Púštneho obzoru, palice z popola tisu z Kravavých lesov, kde sa to len hemží príšerami, a poháre z rozdrvených kryštálov z hlbín Zatopených baní. Dokázať maľovať akúkoľvek suitu akýmkoľvek prachom je dar, ako by povedala moja mama. Dokonca ani v jej možnostiach to nebolo.

Nech som sa snažila akokoľvek, túto svoju schopnosť som nedokázala naučiť nikoho iného.

Do dvoch kalamárov naberiem prášok a zmiešam s pár kvapkami vody z fľaše prichystanej v skrinke. Potom si do končeku prsta pichnem atramentovým perom a pri hrote sa sformuje kvapka krvi. Prst podržím nad kalamárom a nechám krv kvapnúť do atramentu.

Krv nie je v procese pre arkánistu nevyhnutná, no je to jediný spôsob, ako pigment určený pre jednu suitu použiť na maľovanie inej. Mama ma naučila nechať mágiu tiecť organicky a dovoliť kartám, aby sa stali predĺžením mňa samej. Mala som kus šťastia, keď som náhodou zistila, že rovnaký prístup funguje aj pri miešaní pigmentov.

Atrament sa tým nabil mojou silou a ja sa môžem pustiť do práce. Hoci mi v hlave tikajú hodiny, moja ruka je pevná. Robila som to už toľkokrát, že je to pre mňa absolútne prirodzené. Kreslila som, prv než som sa naučila čítať.

Maľovanie kariet sa mi stalo záchranným lanom. Keď som sa po prvý raz v živote ocitla sama a o hlade, mala som trinásť. Náš otec zmizol už dávno a matka bola po smrti. Bola tu len Arina, ktorá ma zúfalo držala za ruku. Uvedomila som si, že by som svoju schopnosť mohla premeniť na jedlo a ochranu. A Arina, tá malá rozmarná rebelka, nasledovala môj príklad.

Keď mám tri karty hotové, dve zastrčím do pásu látky okolo mojich prs. Tretiu si pritisnem na hrudník a tá sa so zábleskom smarag-

dového svetla vstrebe do môjho tela, ktoré zaplaví mágia. Naplní ho. Naštartuje.

Páza mincí garantuje výborne zvládnuť v konkrétny deň jednu úlohu. A práve teraz sa potrebujem stať expertom na lezenie. Čo mi chýba do sily, musím vykryť svojou zručnosťou.

Odhrniem záclonu a zažmurkám do sivastého svetla. V diaľke vidím trblietajúcu sa siluetu Zatmeného Mesta. Je dostatočne blízko na to, aby som tam preplávala, no dostatočne ďaleko na to, aby sa len blázni podujali skočiť do spenených vôd tam, kde sa rieka Farlum vlieva do mora.

Dnes som takým bláznom ja.

Otvorím jedno z ďalších okien, vykuknem na príkry múr väznice a sťažka preglgnem. Voda podo mnou sa ťahá tým ďalej, čím viac sa na ňu dívam. A je prihlboko na to, aby som si trúfla skočiť.

Keď nohu prehodím cez okno, pomyslím si, že aj s mojím aktuálne abnormálne veľkým šťastím, je toto tu samovražda. Lenže iné možnosti nemám a som zúfalá. Aj keby som práve nahrávala princovi do kariet, musím to risknúť a zabojsovať.

Začnem liezť nadol a cítim, ako mnou prúdi mágia pážaťa mincí. Ladová skala mi znecitlivie prsty, no napriek tomu sa jej pevne držím. Prsty na nohách nájdu oporu v popraskanom a vetrom ošľahanom kameni. Vďaka kartám presne viem, ako rozložiť váhu a stisnúť chvejúce sa svaly, aby som vykompenzovala silu, ktorú som stratila. Postupujem pomaly, kúsok po kúsku.

Lenže vtom do boku budovy šľahne nápor vetra a stena sa mi pod chodidlom začne drobiť. Stratím rovnováhu a zapotácam sa. V hrdle sa mi formuje výkrik, no podarí sa mi ho potlačiť. Sklopím pohľad a keď si uvedomím, ako vysoko stále som a ako ďaleko je rieka a rozoklané kamene v nej, zatočí sa mi hlava. S námahou telo opäť prilepím k múru a z nosa sa mi začne valiť krv, je to však lepšie ako pád.

Keby som nebola mala dostatočné zručnosti na to, aby som seba a Arinu uživila nelegálnym maľovaním kariet, ako najstaršia osoba v domácnosti by som si zarábala presne takýmto lezením, štvierajúc sa